

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

La Lluna que tenia por de la nit

A tots els països del món les persones han tingut por alguna vegada a la vida. La por és una emoció compartida per tothom i, segons el conte que explicarem ara, també és una emoció viscuda per altres éssers vius...

Era lluna plena, la primera d'aquella primavera, però des de feia algunes llunes els animalets del bosc havien observat que la Lluna no brillava com sempre. Tant va perdre la seva claror, que una nit malgrat ser plena, no il·luminava els camins, i els animalons no tenien prou llum per sortir a buscar menjar. Van passar tota la nit ensopegant amb branques i troncs i preguntant-se què li devia haver passat a la Lluna.

El ratolí drapaire, que era el més àgil de tots els animalons del bosc, es va enfil·lar al castanyer més alt que va trobar i va cridar:

RATOLÍ—**Llunaaaaaa! Llunaaaaaa! Què tens?**

LLUNA—**No sé què em passa, em sembla que tinc por.**

RATOLÍ—**Por de què?**

LLUNA—**Tinc por d'estar sola. No vull estar sola en aquest cel tan gran.**

I la Lluna es va posar a plorar. El ratolí mirava cap al cel amb aquella llum entristida tot dient-se per a ell:

RATOLÍ — **No ho hauria dit mai, que la Lluna pogués tenir por, i encara menys que pogués plorar...**

RATOLÍ—**Lluna, no ploris. Des de quan saps plorar?**

LLUNA—**I tu?**

RATOLÍ—**Jo, des de sempre.**

LLUNA—**Doncs jo també.**

RATOLÍ—**I on cauen, les teves llàgrimes, Lluna?**

LLUNA—**Les meves llàgrimes rellisquen per la meva superfície i s'acumulen formant volcans d'aigua de color blau.**

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

RATOLÍ—Ah! I, una altra cosa, si sempre has estat sola en aquest cel, com és que ara t'ha agafat por?

LLUNA—No ho sé. No sé per què tinc por, però ara no m'agrada la foscor. No m'agrada ser aquí dalt tan lluny de la Terra i dels altres planetes. Podeu fer alguna cosa per ajudar-me?

RATOLÍ—No ho sé. En aquests moments jo també tinc por, saps?

LLUNA—I tu de què tens por?

RATOLÍ—Del mateix que tu: de la foscor i d'estar sol dalt d'aquest castanyer.

LLUNA—Apa! I què més! Aquesta és la meva por, tu no pots tenir la mateixa por que jo, busca-te'n una altra.

RATOLÍ—No, Lluna, no, la por no es tria, se sent. I et puc assegurar que aquests dies molts animalets del bosc tenen por de la foscor —va dir el ratolí drapaire amb veu ferma.

MUSSOL — Uh! Uh! Sí, sí, jo també tinc por des de que tu no fas llum!

LLUNA—I com ens podríem ajudar?

CUCA DE LLUM — Jo et puc ajudar una mica, perquè soc una cuca de llum!

I Mentre els altres rumiaven cadascun en la seva soledat, va passar un núvol flonjo enfosquit per la nit i va dir:

NÚVOL—Què, Lluna, no penses lluir, aquesta nit de primavera? Acabo de passar a prop del mar i he trobat a faltar la teva llum reflectida a l'aigua. Sense la teva llum em sento massa fosc. Sense la teva llum em costa més de passar la nit i no puc veure el camí que vull seguir. Va, Lluna, surt de darrere els núvols i mostra'ns la teva cara blanca.

LLUNA—No vull sortir perquè se'm notarà que he plorat.

NÚVOL—Segur que estàs molt maca! Surt que t'espero!

RATOLÍ—I jo també, i com nosaltres, un munt d'animalons.

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

LLUNA—Ah! Això vol dir que no estic tan sola, no? No sabia que hi havia tanta vida per aquí baix.

RATOLÍ—Que no ens veus?

LLUNA—No, no veig res —va dir la Lluna amb veu trista.

NÚVOL—Com voleu que us vegi, sou massa lluny!

RATOLÍ—Doncs ja sé per què tens por, amiga Lluna. Tu et sents sola en aquest Univers. Nosaltres et necessitem moltíssim i ens agrada la teva companyia. Potser si ens veiessis ja no et sentiries tan sola i potser ja no tindries por.

LLUNA—Ratolí, això seria meravellós! Però com ho faràs?

RATOLÍ—Per això no et preocupis, me'n vaig a buscar la solució —va dir engrescat el ratolí.

I amb molta por i molta cura va baixar de l'arbre i va anar cap al seu cau. Com que era un ratolí drapaire, recollia tot allò que trobava pel bosc, allò que la resta d'animalons consideraven que no servia per a res. Va anar directe a un racó del cau on tenia unes lents de vidre que uns científics havien deixat descuidades feia temps en aquell bosc. Va agafar filferro gruixut i va col·locar una lent al costat de l'altra i va fer unes ulleres molt grosses. Quan les va tenir enllestides, va cridar el núvol i li va dir que anés a buscar l'àliga reial perquè amb les seves urpes agafés les ulleres i les posés damunt del núvol.

En un tres i no res, el núvol va despertar l'àliga i la va fer baixar al bosc. L'àliga, amb molt de compte, va deixar les ulleres damunt del núvol enfosquit per la nit i, aprofitant el ventet que bufava, va sortir en direcció a la Lluna tot cridant:

NÚVOL—Llunaaaaa, que vinc!!!

La Lluna, en sentir-lo, va sortir a poc a poc de darrere dels núvols on s'amagava i va il·luminar el núvol portador de les ulleres.

NÚVOL—Que bonica que estàs amb aquestes ulleres,

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

LLUNA—**I tu que gran i que maco que ets. Dona les gràcies al ratolí drapaire de part meva!**

I amb un cop de vent el núvol va escampar tot dient-li:

NÚVOL—**No t'amaguis més del compte!**

LLUNA—**No ho faré, núvol estimat. Amb aquestes ulleres no em sentiré sola mai més. Voltaré i voltaré mirant tots els animalets que hi ha pel món.**

El ratolí, tot content, va tornar a entrar al seu cau. Estava content per tres coses. Perquè podria tenir llum totes les nits de lluna plena, perquè havia pogut utilitzar algunes de les andròmines que havia recollit al llarg dels anys i perquè havia ajudat la Lluna a no tenir por ni aquesta primavera ni cap altra.

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Els amics de la foscor

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres